

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2016 roku Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł. po rozpatrzeniu wniosku Z. F. ustalił wysokość i podjął wypłatę należnej mu emerytury od dnia 1 marca 2016 r. tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

W odwołaniu od powyższej decyzji Z. F. wniósł o jej zmianę poprzez podjęcie wypłaty emerytury od dnia 19 listopada 2014 r. tj. od miesiąca zgłoszenia wniosku o emeryturę, a także o ustalenie i wypłatę za okres od listopada 2014 r. do marca 2016 r. różnicy pomiędzy emeryturą i rentą z tytułu niezdolności do pracy pobieraną przez ubezpieczonego.

Na uzasadnienie swojego żądania podał, iż prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Łodzi przyznano mu prawo do emerytury od dnia 19 listopada 2014 r. tj. od czasu zgłoszenia przez niego wniosku. W ocenie ubezpieczonego nie może on ponosić negatywnych skutków wynikających z długotrwałego (15 – miesięcznego) postępowania odwoławczego, tym bardziej, iż postępowanie to w rezultacie potwierdziło uprawnienia ubezpieczonego do emerytury, zgodnie ze złożonym wnioskiem. Ubezpieczony wskazał również, iż organ rentowy nie mógł zawiesić prawa do emerytury w myśl art.103a ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, bowiem w istocie do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia Sądu, nie miał przyznanego przez organ rentowy prawa do emerytury, a co za tym idzie nie mógł on korzystać z tego świadczenia. Tym samym nie może ponosić skutków wynikających z czasu trwania postępowania odwoławczego, które zniweczyło negatywną dla niego decyzję organu rentowego w sprawie przyznania mu emerytury. Zatem zasadnym jest ustalenie i wypłacenie różnicy w wysokości pobieranej renty oraz ustalonej wysokości emerytury za okres od listopada 2014 r. do marca 2016 r.

W odpowiedzi na odwołanie pełnomocnik organu rentowego wniósł o jego oddalenie. Wskazał, że Z. F. od 6 lutego 2002 r. pobierał rentę z tytułu całkowitej niezdolności do pracy. Po rozpoznaniu wniosku ubezpieczonego z dnia 24 listopada 2014 r., Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 11 grudnia 2014 r. odmówił mu prawa do emerytury. Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 r. zmienił powyższą decyzję i przyznał mu prawo do emerytury od dnia 19 listopada 2014 r. Decyzją z dnia 1 marca 2016 r. organ rentowy przyznał Z. F. prawo do emerytury od dnia 19 listopada 2014 r. do osiągnięcia wieku emerytalnego (na podstawie art. 184 ustawy o emeryturach i rentach), a wypłatę świadczenia – zgodnie z art.103a ustawy o emeryturach i rentach – zawieszono z powodu kontynuowania zatrudnienia. W dniu 14 marca 2016 r. do organu rentowego wpłynęło świadectwo pracy z zakładu Usługi (...), stanowiące o rozwiązaniu stosunku pracy z ubezpieczonym z dniem 14 marca 2016 r. Zaskarżoną decyzją organ rentowy ponownie ustalił wnioskodawcy wysokość emerytury i podjął jej wypłatę od dnia 1 marca 2016 r. tj. od miesiąca w którym zgłoszono wniosek.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Ubezpieczony Z. F. urodził się (...), od dnia 6 lutego 2002 r. ubezpieczonemu przyznano mu prawo do renty z tytułu całkowitej niezdolności do pracy.

(okoliczności bezsporne)

Decyzją z dnia 11 grudnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w Ł., po rozpoznaniu wniosku z dnia 24 listopada 2014 r. odmówił ubezpieczonemu prawa do emerytury.

(decyzja k.9 plik II akt ZUS)

Po rozpoznaniu odwołania ubezpieczonego od decyzji z dnia 11 grudnia 2014 r. Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 r. zmienił zaskarżoną decyzję i przyznał ubezpieczonemu prawo do emerytury od dnia 19 listopada 2014 r. Orzeczenie jest prawomocne od dnia 2 lutego 2016 r.

(wyrok k.32 akt o sygn. VIII U 19/15)

Decyzją z dnia 1 marca 2016 r., wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi, Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał ubezpieczonemu emeryturę od dnia 19 listopada 2014 r. i określił jej wysokość na kwotę 2.456,58 zł. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy wskazał, że wypłata emerytury podlegała zawieszeniu z uwagi na kontynuowanie zatrudnienia przez ubezpieczonego.

(decyzja k.32-33 odwrót plik II akt ZUS)

W dniu 14 marca 2016 r. Z. F. złożył wniosek o podjęcie wypłaty emerytury, załączając świadectwo pracy z którego wynika, że stosunek pracy rozwiązał w dniu 14 marca 2016 r.

(protokół k.34 – 34 odwrót, świadectwo pracy k.35-35 odwrót plik II akt ZUS)

W wyniku rozpoznania powyższego wniosku wydano zaskarżoną decyzję.

(decyzja k.36-37 odwrót plik II akt ZUS)

Decyzją z dnia 8 kwietnia 2016 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych od dnia 1 kwietnia 2016 r. wstrzymał ubezpieczonemu wypłatę renty z tytułu niezdolności do pracy z uwagi na fakt, iż świadczenie to było świadczeniem mniej korzystnym niż przyznana emerytura.

(decyzja - plik III akt ZUS)

Powyższy stan faktyczny jest bezsporny między stronami. Istotne w sprawie okoliczności zostały ustalone na podstawie dowodów z dokumentów, których treści żadna ze stron nie kwestionowała.

Sąd zważył, co następuje:

Odwołanie jest niezasadne.

Zganie z treścią art.100 ust.1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (tekst jednolity Dz.U. z 2016 roku, poz.887 ze zm.) prawo do świadczeń określonych w ustawie powstaje z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, z zastrzeżeniem ust.2

Natomiast stosownie do treści art.103 ust.1 i 2 ww. ustawy prawo do emerytur i rent ulega zawieszeniu lub świadczenia te ulegają zmniejszeniu na zasadach określonych w art.103a-106. Art.103a ww. ustawy stanowi, iż prawo do emerytury ulega zawieszeniu bez względu na wysokość przychodu uzyskiwanego przez emeryta z tytułu zatrudnienia kontynuowanego bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, ustalonym w decyzji organu rentowego.

Przepis art.103a ww. ustawy zawsze rodzi skutek zawieszający prawo do emerytury (polegający na wstrzymaniu wypłaty świadczenia) w sytuacji kontynuowania przez ubezpieczonego zatrudnienia bez uprzedniego rozwiązania stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał je bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury ustalonym w decyzji organu rentowego, bez względu na to czy decyzja ta została wydana niezwłocznie po zgłoszeniu wniosku o prawo do emerytury, czy też w wykonaniu orzeczenia organu odwoławczego (sądu).

W judykaturze niejednokrotnie potwierdzano, że kontynuacja zatrudnienia - bez rozwiązania stosunku pracy - po dniu nabycia prawa do emerytury przesądza o zawieszeniu prawa do emerytury (np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 19.02.2004 r., II UK 274/03, Lex nr 125741; z dnia 12.02.2004 r., II UK 237/03 Lex nr 1615682). Podobnie w tej sprawie wypowiedział się Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 7.02.2006 r., SK 45/04 (OTK-A 2006, nr 2, poz. 15), podkreślając, że umożliwienie pobierania świadczeń emerytalnych bez przerwania działalności zawodowej u dotychczasowego pracodawcy wykracza poza konstytucyjny zakres prawa do zabezpieczenia społecznego po

osiągnięciu wieku emerytalnego (art.67 ust. 1 Konstytucji RP); jest to przywilej, który może podlegać ograniczeniom ze względu na prowadzenie przez państwo określonej polityki społecznej (np. w zakresie zapewnienia pełnego, produktywnego zatrudnienia).

W wyroku z 22.11.2006 r. (III UK 95/06, Legalis nr 177963) Sąd Najwyższy wskazał na konieczność odróżnienia nabycia prawa do świadczeń od uzyskania świadczeń wynikających z tego prawa. Podkreślił samodzielny charakter tych instytucji, jako regulowanych odrębnymi przepisami, mającymi różne znaczenie w obrocie prawnym. I tak o nabyciu prawa do świadczeń z ubezpieczenia społecznego stanowi art.100 ww. ustawy, przewidujący powstanie prawa do świadczeń z dniem spełnienia wszystkich warunków wymaganych do nabycia tego prawa, natomiast o wypłacie - art.129 ust.1 ww. ustawy, nakazujący wypłacanie świadczenia od dnia powstania prawa, nie wcześniej niż od miesiąca, w którym zgłoszono wniosek lub wydano decyzję z urzędu. Wynika stąd, że istnienia prawa do świadczeń, wiążące się ze spełnieniem warunków jego nabycia, nie można utożsamiać z przyznaniem świadczenia.

W przedmiotowej sprawie ubezpieczony Z. F. wniósł o zmianę decyzji organu rentowego z dnia 8 kwietnia 2016 r. poprzez ustalenie daty wypłaty należnej mu emerytury od dnia 19 listopada 2014 r., a także wniósł o ustalenie i wypłatę świadczenia wyrównawczego za okres od listopada 2014 r. do marca 2016 r. w wysokości pomiędzy kwotą należnej mu emerytury, a otrzymywaną przez niego rentą z tytułu niezdolności do pracy.

Z ustaleń Sądu wynika, iż ubezpieczony wystąpił z wnioskiem o przyznanie mu emerytury w dniu 24 listopada 2014 r., a decyzją z dnia 11 grudnia 2014 r. Zakład Ubezpieczeń Społecznych odmówił prawa do emerytury. Po rozpoznaniu odwołania ubezpieczonego Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 21 grudnia 2015 r. zmienił, decyzję i ubezpieczony uzyskał prawo do emerytury począwszy od dnia 19 listopada 2014 r. Stosowną zatem decyzją z dnia 1 marca 2016 r., wykonując wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi, Zakład Ubezpieczeń Społecznych przyznał Z. F. emeryturę od dnia 19 listopada 2014 r. jednocześnie zawieszając ją z uwagi na kontynuowanie przez ubezpieczonego zatrudnienia. W celu wypłaty emerytury od dnia złożenia wniosku - od dnia 19 listopada 2014 r., ubezpieczony musiałby wykazać, że w dacie tej nie pozostawał w stosunku pracy z pracodawcą, na rzecz którego wykonywał pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. Taka sytuacja nie miała jednak miejsca w rozpoznawanej sprawie, gdyż stosunek pracy ubezpieczonego z dotychczasowym pracodawcą ustał w dniu 14 marca 2016 r. Dopiero po rozwiązaniu stosunku pracy i złożeniu przez ubezpieczonego stosownego wniosku (co miało miejsce w dniu 14 marca 2016 r.), wypłata emerytury mogła zostać podjęta stosownie do treści art.129 ustawy emerytalnej.

Na marginesie podkreślić należy, że ubezpieczony uzyskał prawo do emerytury dopiero na skutek prawomocnego orzeczenia Sądu, ale z tego faktu nie może on wyciągać wniosku o zastosowanie w stosunku do jego osoby art.103 a ww. ustawy. Art.103a żaden sposób nie różnicuje sytuacji osób, które uzyskują prawo do emerytury mocą decyzji organu rentowego od sytuacji osób, które uzyskują prawo do emerytury mocą decyzji organu rentowego wydanej w związku z prawomocnym wyrokiem Sądu.

Ubezpieczony ubiegając się o emeryturę i pozostając w zatrudnieniu musiał liczyć się z tym, że z dniem spełnienia wszystkich ustawowych warunków niezbędnych do nabycia prawa do wnioskowanego świadczenia wprawdzie prawo to uzyska, jednakże realizacja tego prawa na jego rzecz (wypłata świadczenia) nastąpi dopiero wówczas, gdy rozwiąże on stosunek pracy łączący go z pracodawcą, na rzecz którego świadczył pracę bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury. W przeciwnym razie prawo do emerytury ulegnie zawieszeniu, skutkując wstrzymaniem jego realizacji do czasu rozwiązania stosunku pracy.

Zgodnie z prawem zawieszenie wypłaty świadczenia nie daje ubezpieczonemu podstaw do ubiegania się o wyrównanie świadczenia.

Wobec powyższego Sąd na podstawie art.477¹⁴§1 k.p.c. oddalił odwołanie jako niezasadne.

(S.B.)

ZARZĄDZENIE

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć ubezpieczonemu z pouczeniem o prawie, terminie i sposobie złożenia apelacji.

19.12.2016 r.